

Bubuļu un Pēku medības

Uzdevums: doties nelielā pastaigā kopā ar Vinniju Pūku un Sivēnu un saskaitīt, cik reižu pastaigas laikā jūs sastapsieties ar Bubuli un cik – ar Pēku!

Ieteicamais aprīkojums: kompass un sviestmaizes

Bums! Bums! Bums! – kāds kāpj pa kāpnēm augšā. Pakalkājas viņam gaisā, pakausis – Bums! Bums! – citas pret pakāpieniem, jo Kristofers Robins velk viņu aiz kājas. Un tā 30 reizes. Bet, lai Pūks nedabūtu Zāģu Skaidu trīci, tālāk ļausim viņam iet pašam.

„Sivēn, vai tu zini, kā izskatās Bubulis?” jautāja Pūks, nokāpdams no koka ceļa uz pērnajām skujām klātas takas. „Nē, Pūk!” Sivēns iespiedzās un palēcās. „Bet Sivēn, kā tad mēs zināsim, ka esam noķēruši Bubuli?” „Es domāju, mums vajadzētu kādam to pajautāt,” teica Sivēns. „Ejam pie Pūces,” ierosināja Pūks. „Viņa visu zina, un, ja pasteigsimies, varbūt paspēsīm uz tēju.” Un, sasnieguši lielo krustojumu, kura malā kāds bija nočiepis sētas mietu, viņi nogriezās uz takas pa kreisi.

Taka jautri līkumoja starp priedēm, līdz sadalījās sešās taciņās. Pūks un Sivēns nogriezās tajā, kas aizveda visvairāk pa kreisi, un kāpa tieši kalnā augšā, neļaudami mazajām sānu taciņām sevi aizvilināt no uzņemtā virziena. Mazliet pirms paša kalna gala taku šķērsoja grāvis, bet viņi nogriezās pa labi uz citas takas tieši pirms tā. Šī taka viņus drīz izveda uz citas, lielākas, kuru kāds bija rūpīgi bruģējis ar betona flīzēm. Te viņi nogriezās pa labi un tūlīt pēc tam pa kreisi, uzkāpa 4 pakāpienus uz augšu un, noguruši no garās pastaigas, apsēdās atpūsties.

"Rādās, ka būs lietus, Pūk," Sivēns palūkojās uz augšu. Pūks palūkojās uz sauli, kas spoži spīdēja tieši dienvidrietumos, tad uz Sivēnu. "Diez vai, bet labāk iesim," viņš noteica. Abi piecēlās un paspēra pāris soļus saules ripai pretī. Priekšā bija sēta, viņiem nācās nokāpt divus pakāpienus uz leju un apmest līkumu tās stūrim, un tikai tad viņi varēja turpināt ceļu vēl desmit pakāpienus uz leju saules virzienā.

"Sivēn, man liekas, šī ir lieliska vieta, lai nodziedātu kādu dziesmiņu," Pūks ieminējās, kad viņi bija nokāpuši un pagriezušies pa labi. "Bet, ja mēs te kavēsimies, mēs nokavēsim Tējas laiku, tāpēc iesim tālāk," un viņš pagriezās vēlreiz pa labi un kāpa deviņus pakāpienus augšup. Abi gāja tālāk. "Kvī!" iespiedzās Sivēns un pēkšņi pazuda. Pūks padeva viņam ķepu un palīdzēja izrausties no šķirbas starp dēļiem, kurā Sivēns bija ievēlies. "Tā bija Ļoti Liela Šķirba tādām ļoti mazām dzīvnieciņām kā es," viņš secināja un tecīņus aizlikās pakaļ Pūkam, kas bija aizgājis pa kreisi.

Pūks tikmēr soļoja pa koka taku, kas veda uz leju - veselu duci pakāpienu uz leju. Te viņš apsēdās, mazliet atpūtās un pagaidīja Sivēnu, un, kad Sivēns bija pielēkšojis klāt, viņi gāja tālāk pa koka taku, kas turpināja ieslīpi vest lejup, līdz Pūks atkal apstājās un apsēdās mazliet atpūsties. Sivēns apsēdās viņam blakus.

Brīdi abi tā sēdēja. "Mēs taču gribējām paspēt uz Tēju," Pūks atcerējās un steidzīgi cēlās atkal kājās. Sivēns sekoja viņa piemēram. Raitā solī viņi turpināja ceļu līdz vietai, kur takas satikās un atkal šķīrās. Šeit viņi nokāpa no koka ceļa un turpināja ceļu taisni pa nobirušajām skujām, vēlreiz nogriezās pa labi, turēdamies tālāk no kraujas, un nonāca atkal zem priedēm. "Iedomājies, Pūk - ja nu šis slīpais koks uzkrīt mums virsū?" Sivēns palūkojās augšup. "Labāk iedomājies, ka tas mums neuzkrīt virsū," paziņoja Pūks, rūpīgi apdomājis šo jautājumu. Apgājuši slīpo priedi pa labo pusi, viņi atkal nonāca pie koka ceļa, pagriezās pa labi un gāja pa to, līdz ceļu aizšķērsoja sēta. Te viņi nogriezās pa kreisi un devās pa kāpnēm lejā.

"Sivēn, vai tev nešķiet, ka šīs kāpnes ir bezgalīgas?" Pūks apjautājās, kad viņam sajuka pakāpienu skaits. "Deviņpadsmit, divdesmit, divdesmit viens!" Sivēns līksmi iekviecās, pieveikdams pēdējo. Pēc garā kāpiena viņi bija noguruši un apsēdās nedaudz atpūsties. Atpūtušies viņi turpināja ceļu vēl desmit pakāpienus uz leju, kur sajūtās pavisam noguruši un atkal apsēdās atpūsties. Viņus gaidīja vēl viens bezgalīgs kāpņu posms, tomēr Pūka vēderā kaut kas ierūcās un atgādināja par Tējas laika tuvumu, tādēļ viņš skubināja doties atkal uz priekšu. Lai nebūtu tik garlaicīgi kāpt, viņi skaļi skaitīja pakāpienus - divdesmit divi, divdesmit trīs, divdesmit četri - un tad Pūks saprata, ka prot lidot. Lidojums gan nebija ilgs. Bums! - un viņš piezemējās mīkstās smiltīs. "Kvī!" paspēja iespiegties Sivēns, uzkrizdams viņam virsū.

"Tas bija Slēpnis," teica Pūks, nopurinājis smiltis no ķepām. "Tukšums kāpņu galā paslēpās un mums negaidīti uzbruka." Pagriezušies pa labi, viņi devās tālāk, līdz atrada labajā pusē vēl vienas kāpnes. "Šīs kāpnes gan ir bezgalīgas," atzīmēja Pūks, jau trešoreiz sajaucdams pakāpienu skaitu pie divpadsmit. "Četrdesmit," teica Sivēns. "Kas - četrdesmit?" "Pakāpienu. Tā vismaz apgalvoja Pūce. Šīs taču ir kāpnes uz viņas māju, vai ne?" "Ja Pūce teica, ka četrdesmit, tad četrdesmit," Pūks piekrita. Viņi bija nonākuši līdzēnā vietā. Tad Pūks varēja vēlreiz aizskaitīt līdz divpadsmit, pēc tam līdz seši un vēlreiz līdz seši, tad pagriezties pa kreisi gar sētu, un tad jau arī Pūces mitekļis bija klāt.

Pūce bija mājās un laipni aicināja viņus piesēst pie uguns un sasildīties. Sivēns uzreiz iekārtojās pie pavarda un sildīja ausis, bet Pūks iebilda, ka nav nosalis, toties labprāt mazlietiņ... nu tā mazdrusciņ...

"Pūce, vai tu zini, kāds izskatās Bubulis?" Pūks apjautājās, kad Tēja bija padzerta. "Protams," Pūce dziļdomīgi atbildēja. "Bubulis it nemaz nav līdzīgs Plankumainajam Zālesēdājam Driznakam." "Vai tas ir tāds dzīvnieks uz divām kājām, ar garu kaklu un asti?" iespiedzās Sivēns. "Tavas zināšanas zooloģijā ir vājas, Sivēn," Pūce uz viņu pārmetoši paskatījās. "Divkājainis ar garo kaklu un asti, kuras tas piedevām nevar abas reizē pacelt vai nolaist, ir Pēka. Bubulim ir sešas kājas, un tam zem vēdera ir ļoti parocīgi slēpties no lietus." "Ak tā," noteica Pūks. "Vai tad mūsu mežā dzīvo arī Pēkas?" "Šajā sezonā viņas reizēm var redzēt, jā," Pūce apstiprināja. "Bet vai Bubūļi ir plēsīgi?" apjautājās Sivēns. "Tikai ziemas mēnešos," Pūks pasteidzās viņu nomierināt, jo bija jau ielūkojies sviestmaižu traukā un secinājis, ka tas ir tukšs. "Mums nu jāiet. Uz redzēšanos, Pūce!" "Uz redzēšanos, Lācīt, uz redzēšanos, Sivēn!" Pūce nemēģināja viņus aizkavēt.

Atstājuši Pūces mitekli, viņi devās gar sētu tālāk iepriekšējā virzienā, līdz nonāca zem divām žuburotām priedēm, kas liecās sētai pāri. Te viņi pagriezās uz austrumiem un nogāja vēl dažus soļus. "Kā tev šķiet, Sivēn, vai šī ir sēta?" jautāja Pūks, aizdomīgi aplūkodams priekšmetu, kas

bija aizšķērsojis viņiem ceļu. "Tā kā būtu sēta, tā kā nebūtu," Sivēns piekrita. "Ar sētām nekad neko nevar zināt," Pūks pārkāpa priekšmetam pāri, bet Sivēns izlīda pa apakšu. Pagriezušies pa labi, viņi gāja tālāk. "Un šī? Šī arī ir sēta?" Pūks aplūkoja vertikāli zemē saspraustus mietus, gar kuriem viņi gāja. Paskatījies saulē, viņš pagriezās uz dienvidiem. Klajuma otrā pusē varēja redzēt caurumu sētā, kas tiešām bija sēta, bet ceļā viņi atdūrās pret vēl Kaut Ko. Pūks jau gribēja apsēsties, lai nedaudz atpūstos un padomātu par to, uz kuriem tad viņi īsti iet, bet Kaut Kas sakustējās un Sivēns iespiegdamies tecīņiem vien aizlikās uz iepriekš noskatīto caurumu sētā, un Pūkam neatlika nekas cits kā vien sekot. Te bija ne tikai caurums sētā, te bija arī taka, kas viņus aizveda līdz krustojumam ar daudzām citām takām, kurā viņi nogriezās pa kreisi un pēc brīža atkal nonāca pie cauruma sētā. Te Pūks atkal paskatījās saulē un nogriezās uz ziemeļiem, pa mazāko no taciņām, kas veda tieši garām nelielam, slaikam bērzam. Šī taka viņus aizveda līdz vietai, kur pēdas bija atstājis kāds Auto.

"Kā tev liekas, Pūk - vai mēs ieraudzīsim Pēku?" Sivēns apjautājas, nogriezdamies Auto pēdās pa kreisi. "Varbūt ieraudzīsim, bet varbūt neieraudzīsim," Pūks domīgi nosaka, čāpodams no kalna lejā. "Man vairāk gribētos ieraudzīt Bubuli." "Vai tu esi drošs, Pūk, ka tas par ziemas mēnešiem ir patiesība?" Sivēns satraukti iespiedzās. "Par ziemas mēnešiem?" "Jā, ka plēsīgi tikai ziemas mēnešos." Pūks atkal gribēja apsēsties uz tā, kam viņi gāja garām, bet tas atkal sakustējās, un viņš steidzīgi piecēlās un gāja tālāk: "Protams, protams, tu vari nebaidīties."

Šķērsojuši klajumu, viņi brīdi apsēdās atpūsties Ļoti Siltā Vietā. Kad Sivēns bija sasildījis ausis, viņi gāja tālāk - līdz koka ceļam, sešus pakāpienus uz leju, sešus pakāpienus uz leju, divpadsmit pakāpienus uz leju, divpadsmit... un divpadsmit... un divpadsmit... un vēl četrus pakāpienus uz leju. Noguris no lielās skaitīšanas, Pūks nogriezās pa kreisi un Sivēns tecīņiem vien steidzās viņam nopakaļ. "Nē, tā tomēr nebija laba doma," viņš paziņoja, ieraudzījis kreisajā pusē kāpnes. "Nāc, Sivēn, es tev palīdzēšu uzrāpties!" Sivēns uzsēdās Pūkam uz muguras un no turienes tik tikko aizsniedza apakšējo pakāpienu. Pūks uzrāpās augšā pa kāpņu stabu, un tālāk jau viņi kāpa pa kāpnēm - divpadsmit un divpadsmit pakāpienus.

"Klau, Pūk, bet uz kuriem mēs ejam?" apjautājās Sivēns. Pūks apsēdās un rūpīgi padomāja. "Mēs ejam meklēt Bubuli," viņš beidzot paziņoja pieceldamies un kāpa vēl desmit pakāpienus uz augšu. "Un ko mēs darīsim, kad būsīm viņu atraduši?" Sivēns pajautāja, steigdamies nopakaļ. Pūks atkal apsēdās un apdomāja šo jautājumu. "Mēs viņam teiksim - AHA!" viņš beidzot piecēlās un kāpa vēl divpadsmit.. un vēl deviņus pakāpienus augšup, pagriezās uz koka ceļa pa labi un vēlreiz pa labi. "Un ko pēc tam?" "Pēc kam?" "Nu pēc tam, kad būsīm pateikuši Bubulim AHA," Sivēns precizēja. Pūks atkal apsēdās un apdomājās. "Mēs pateiksim AHA tā, ka tas nozīmēs - mēs tevi esam noķēruši un nekur tu vairs nespruksi! Vajag tikai labi ievingrināties, lai AHA skanētu pareizi," viņš piecēlās un devās tālāk. "Bet vai Bubulis būs ievingrinājies pareizi saprast mūsu AHA?" apjautājās Sivēns. Pūks atkal apsēdās un padomāja. "Viņš sapratīs. Bubuli ir ļoti gudri," viņš piecēlās un gāja pa koka ceļu tālāk, divpadsmit pakāpienus uz augšu, tad vēl vienu pakāpienu... un vēl divus. "Un ko mēs darīsim pēc tam, kad Bubulis būs sapratis mūsu AHA?" interesējās Sivēns. Pūks nogriezās pa kreisi un apsēdās apdomāt šo jautājumu. "Pēc tam mēs viņu aizvedīsim pie Kristofera Robina," viņš piecēlās, nokāpa četrus pakāpienus uz leju un devās uz priekšu pa bruģēto ceļu. "Vai tev ir līdzī kāda aukliņa?" "Kam tev vajadzīga aukliņa?" Sivēns steidzīgi devās līdzī Pūkam, kurš taku krustojumā nogriezās pa labi un čāpoja no kalna lejā. "Lai aizvestu Bubuli pie Kristofera Robina, protams," Pūks paskaidroja, nogriezdamies no bruģētās takas uz austrumiem vietā, kur takas malā auga trīs nesaderīgi pāri - bērzs un priede. "Ā," Sivēns

sekoja Pūkam, kurš pagāja nedaudzus soļus un nogriezās pa kreisi. "Un es domāju, ka viņi nāk tāpat, ja viņiem pasvilpj," viņi nogriezās vēlreiz pa kreisi. "Daži nāk, bet daži nenāk," Pūks vēlreiz nogriezās pa kreisi un Sivēns viņam sekoja. "Ar Bubuļiem nekad neko nevar zināt," viņi vēlreiz pagriezās pa kreisi. "Ak tā," noteica Sivēns. "Un es domāju..." viņi vēlreiz pagriezās pa kreisi un sāka kāpt kalnā augšā.

Taka šķērsoja divus nelielus grāvīšus, un tūlīt pēc tam viņi vēlreiz nogriezās pa kreisi. Sasnieguši bruģēto ceļu, viņi nogriezās pa labi un krustojumā vēlreiz pa labi. "Nē, tas nav tas," Pūks nomurmināja, kad ceļu viņam aizšķērsoja sēta. Pagriezies pa kreisi viņš nokāpa divpadsmit... un vēl deviņus pakāpienus lejā, apsēdās un pakasīja degunu. "Nē, tas nepavisam nav tas," viņš piecēlās un kāpa septiņus... nē, piecpadsmit... "Sasodīts, Sivēn, cik te bija pakāpienu? Man sajuka." "Divdesmit viens," paziņoja Sivēns, uzkāpdams uz pēdējā. "Ā, labi," Pūks nogriezās pa labi un tad vēlreiz pa labi, pagāja nedaudzus soļus un apsēdās, lai padomātu. "Reizēm ir un reizēm atkal nav," viņš secināja pieceldamies un dodamies tālāk, lai pēc brīža atkal apsēstos un apdomātos. "Nē, ar Bubuļiem tiešām nekad neko nevar zināt." Sivēns tikmēr pacēla kāda neuzmanīga gājēja nomestu Atkritumu, un viņi devās atkal uz priekšu un uzkāpa divpadsmit pakāpienus augšup. Te Sivēns uzmeklēja Atkritumu Kastī, un abi nogriezās pa kreisi, lai jau pēc nedaudziem soļiem grieztos atkal pa labi un uzkāptu vēl četrus pakāpienus augšup.

Te Pūks atkal apsēdās un ilgi domāja. "Zini ko, Sivēn," viņš ierosināja. "Man šķiet, ne Bubuļus, ne Pēkas mēs tikpat neieraudzīsim. Iesim labāk pie Kristofera Robina. Man šķiet, ir pienācis laiks mazliet iestiprināties." Sivēns ar prieku pieņēma šo priekšlikumu, un viņi piecēlās un gāja uz dienvidrietumiem, pagriezās pa kreisi, uzkāpa divus, tad vēl vienu pakāpienu uz augšu, un tūlīt pēc tam koka taka sāka vest lejup - vispirms vienu, tad vēl divus, vēl divus, vēl vienu, vienu, vienu un vienu, tad divus, tad septiņus, tad divus, vēl divus pakāpienus uz leju. "Pūk, bet vai mums ir Iemesls, lai apciemotu Kristoferu Robinu?" apjautājās Sivēns. Viņi turpināja iet vēl divus, trīs, un divus, un trīs, un trīs un sešus pakāpienus uz leju. Pēc tam viņiem bija jāpakāpjas viens pakāpiens uz augšu, griežoties pa labi, tad vēl viens, griežoties pa kreisi, un tad divi, divi, divi, vēl divi un trīs pakāpieni uz leju. Te Pūks gribēja apsēsties, lai padomātu, bet nebija kur, tāpēc viņš pakasīja degunu un domāja tāpat. "Mēs iesim un apsveiksim Kristoferu Robinu tāpēc, ka ir Sestdiena," viņš paziņoja, pagriezās pa labi un kāpa lejā. Kāpnes likās bezgalīgas, tomēr līdz trešajam divpadsmit viena pakāpiena pietrūka. Nokāpuši viņi nogriezās pa kreisi uz mazas taciņas, kas vijās cauri krūmājam, un gāja pa to tik uz priekšu, līdz nonāca pie vecu zaru kaudzes, un - hei, kas tad tas?